

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Rökstidningen.

Annons- och Hushålls-Tidning.

N:o 22.

Lördagen den 29 Maj

1852.

Kyrko-Tidningar.

Pingstdagen

predika:

I Domkyrkan:

Ottesången: v. Past. Olsson.

Högmissan: v. Past. Johansson.

Aftonsången: Comminister v. Past. Claësson.

I Christinæ Kyrka:

Svensk Ottesång (kl. 7) Bat. Pred. v. Past.

Kindberg.

Svensk Högmissa (kl. 10) vicar. Past. Prehn.

Svensk Aftonsång (kl. 2) Theologiæ Studiosus

S. A. Olsson.

Efter Aftonsångens slut blifver förhör och

Confirmation med årets Nattvards-ungdom.

I Garnisons-kyrkan:

Högmissan: Bat. Pred. v. Past. Kindberg.

I Fattighus-kyrkan:

Pastor Hallén.

I Hospitals-kyrkan:

Past. Mag. Landthom.

Anuandag Pingst

predika:

I Domkyrkan:

Ottesången: Comminister v. Past. Claësson.

Högmissan: Magister Lindskog.

Aftonsången: v. Past. Olsson.

I Christinæ Kyrka:

Sv. Högmissa (kl. 10) Dompr. Dokt. Thomander.

Skriftermålet för Nattvards-ungdomen börjas klockan 9.

I Garnisons-Kyrkan:

Högmissan: Reg. Past. Ljunggren.

I Fattighus-kyrkan:

v. Pastor Hallén.

Bok-Annonsor.

I morgon Söndagen den 30 Maj utkommer från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin,
VI årgången N:o 22.

INNEHÅLLANDE:

Morlackarne, forts. fr. N:o 20, med 3 plancher. — Klostren på det heliga berget Athos, med 11 plancher. — En Dröm, forts. fr. N:o 21.

Å detta veckoblad, som hvarje Söndags morgon kl. 7 utgifves i stor quart om 8 trespaltiga sidor, kan prenumereras så väl å alla rikets Postkontor och Boklädor som hos utgifvaren med 4 R:dr B:co för hela året. Bladet tillsändes prenumeranterna kostnadsfritt.

Gotheborg den 29 Maj 1852.

(103.)

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har i dag, Lördag d. 29 Maj lemnat pressen:

N:o 47 & 48 andra årgången af

URVAL UR

Fliegende Blätter

och andra illustrerade arbeten,

på Svenska språket,

innehållande:

Röl-ombyte, med planch. — Trillingarne, med planch. — Don Juan eller själarne i skärselden, forts. fr. N:o 45 & 46. —

Vanliga följder af ett rekommendationsbref, med 2 plancher. — Vänligt anbud, med planch. — Generalen och Trumslagaren från Arcole, forts. fr. N:o 45 & 46. — Testamentet. — I Wien, med planch. — En planch med text. — Beskedligt, med planch.

Af denna veckoskrift utkommer hvarannan Lördag ett dubbelnummer om 8 trespaltiga sidor i samma format som Söndagsmagasinet.

Pris för helt år 3 R:dr B:co.

Prenumeration emottages så väl hos alla Bokhandlare, som å Postkontoren utan tillökning af transportkostnader.

Obs. Af Extra N:o 3, med planchen öfver Sedelmynt, finnes ännu exemplar att tillgå hos utgifvaren

å **1 R:dr B:co;**

men prenumeranter för hela året (fr. o. m. början af Juli f. å. till ultimo Juni d. å., eller 52 N:o utom extranumren) erhålla densamma gratis. (104.)

Till Salu.

Cichoria,

i grönt omslag, så väl i minut som parti, hos **CARL von BERGEN.** (93.)

Råg- & Hvetemjöl,

förmalet af utmärkt god och renharpad SÄMMA hos **BRAG & GÄDDA.** (83.)

Enkefru Landgren på Stampen försäljer utmärkt godt Blandsäds mjöl, passande till förtäring för hästar, på samma ställe finnas lefvande ånder till salu. (90)

Fint Brasil-Kaffe, hos

FRED. GEO. BERGSTRÖM. (91.)

En och två Mans god Säng- samt Nummer-Pillar. **G. A. SIGNEUR.** (100.)

Utbjudes hyra.

En Mekanisk Mangel, som drages lätt af en person, är att hyra hos

G. A. SIGNEUR. (101.)

En rund Stryk-Ugn med 9 stycken jern, af Bolinders patenterade uppfinning, till att transportera, och af stor vedbesparing, är att hyra hos

G. A. SIGNEUR. (102.)

Diverse

Några hyggliga flickor kunna få lära sig väl sy kläder; vidare besked lemnas hos

CLARA JOSEPH. APELQVIST

Södra Larmgatan.

(96.)

Nästa N:o utgifves Lördagen den 5 Juni.

Götheborg, C. Petersens Officin 1852.

En natt i molnen.

En natt i molnen.

Från Fransyskan.

(Ur Dalslands nya Tidning.)

Det var en söndag i Augusti månad; dagen var nära sitt slut, och Manheims befolkning återvände i glada grupper till staden. Alla trädgårdar, nyss anlagde i stället för de förstörda fästningsverken, hade åter blifwit nyta och öde, en enda undantagen, hvarest bullret af röster och instrumenters toner ännu genljödo. Det var Gardin de la Cabane, då namntunnig i Manheim för sina landtliga balar, sina ringrännningar, sina fyrverkerier och sina luftballoner. Dessa sednare framför allt, hade för sin nyhets skull tillöccat hopen. Churu bröderna Montgolfiers berömda uppfinning redan var gammal, hade man först helt nyss tänkt på att använda dem till luftfärder såsom tidsfördrif, men framgängen hade varit så allmän och så hastig i Tyskland att alla publika trädgårdar hade sina balloner, och en luftsegling var en lika enkel, lika litet fruktad sak, som en båtfärd på Rhen. Det är sannt, att dessa lustresor woro soria och erbjödo få favor. Stadigt lästade wid marken med linor, som man kunde förlänga eller förforta efter behag, lyfte sig ballonen blott till den höjd, som de luftseglande önskade, och öfwersteg aldrig, äfwen wid sina djerfvasse resor, spetsen af bergen.

Emellertid hade hopen öfwergifwit de mer inhängda delarna af trädgården för att wända sig till den stora planen, hvarest fyrverkeriet var ordnat. Lustparkerna hade redan länge varit öde så en man, omkring 40 år, hållande en ung flicka under armen, syntes långst bort på en af de mörkaste gångstigarna. Båda ryktes rigta sina blickar mot den stora planen, men långsamt, lifasom upptagne af en enda allvarsam tanke.

Efter en temligen lång tystnad, sade mannen lifligt och med en kraftfull gest:

"Nej, min syster, nej, så länge jag lefwer kan jag aldrig förlåta denne Christian Loffman att han will bestrida mig arfwet efter sin kusin! ty Gud wet, att detta arf icke är en gåfwa, men ett lagligt stadestånd för hwad jag förlorade genom hans död."

"Hans testamente hade bort förklara det, Michel!" inföll den unga flickan.

"Och, för detta formfel skall jag beröfwas hwad som tillhör mig Florence? för det en döende begått ett sådant, skall Michel Ritter af denne Loffman anlagas för att med list hafwa tillwålat sig en annans egendom."

"Ack! han känner ej ej, min bror, sade den unga flickan mildt; man har uppväckt misstankar hos honom och han har varit tillgänglig för dem, emedan det är hans fördel att tro derpå."

"Sålunda," återtog Michel bittert, "skall den jord jag odlat i tjugo år, och, som jag förwärfwat genom tråget arbete — fräntagas mig af en fremling, som icke har annan rätt dertill, än födselns."

"Domen är ännu ej afgjord," afbröt Florence. Hennes bror nedböjde hufvudet. "Ack! jag hoppas ej mycket, sade han, denne Loffman är ung och werksam . . . han har utan twifwel wänner, som skola lägga sig ut för honom . . . kanhända är domen, som beröfwar mig allt, redan affunnad."

Florence suckade; Ritter märkte det. "Förlåt," sade han, ansträngande sig att synas lugn, "att jag åter börjat tala med dig om denna affär, då jag likwäl fört dig hit, för att muntra dig — och sjelf söka glömma. Jag skulle önska något upprörande skådespel, någon ny rörelse, som kunde rycka mig från denna erda tanke."

Då han slutade dessa ord, besunno de sig wid ingången till en lössjal, som de förut ej märkt. Detta var den plats, hvarifrån ballonerna uppstege. En fästad ballon rörde sig behagligt öfwer

En natt i molnen.

deras hufvuden och uppehöll en liten wacker båt, som, följande dess swängningar, syntes sakta flyta på gräset. Florence kunde icke återhålla ett rop af förwåning och beundran. Som hon war uppfostrad långt från staden war det första gången hon såg en luftballon i alla dess detaljer och på nära håll. Hon nalkades med sin bror.

"Annu två platser!" ropade waftmästaren. Michel betraktade båten, hwaruti en ung resklädd man nyss hade satt sig.

"Två platser!" upprepade han leende, i det han wände sig till Florence, "skulle du wilja göra en promenad öfwer träden?"

"Är det ingen fara?" frågade den unga flickan tvefande.

"Ingen, min wackra mamsell," sade waftmästaren, "jag har redan sett mer än tiotusen fristna menniskor göra samma resa."

"Och man kan nedstiga när man will?"

"Det behöfs klott att dra på flocksnöret, som är i den lilla båten."

Florence syntes tveka. Ehuru hon erfor någon fruktan, frestades hon dock af det owanliga i en sådan promenad. Desutom war hon wan att i allt följa sin brors önskan, efter ett ögonblicks besinning, förklarade hon sig därför benägen att ingå på hans förslag.

"Låt oss då göra en resa i lusten!" sade Michel, sättande sig med Florence i båten.

Waftmästaren lofode linorna, och ballonen började långsamt uppstiga. Då den unga flickan kände sig sålunda bortförd, kunde hon ej återhålla ett rop af förskräckelse och bleknade. Främlingen, hwilken satt midt emot henne, närmade sin hand mot flocksnöret. "Skola wi återwända till jorden?" frågade han leende.

"Om förlåtelse min herre," s. de Florence, hvars färg nästan genast återkom, "jag skall wänja mig wid denna rörelse."

"Se, se då!" afbröt Michel, wi äro redan öf-

wer trädtopparne." Den unga flickan såg sig omkring och det underföna af detta skådespel stingo de helt och hållet hennes fruktan. Jardin de Cabane syntes fullkomligt och ögat kunde affatta alla dess delar. Omedelbart under ballonen utbredde sig den stora planen betäckt af en ansenlig folkhop, hvars stoj knappast nådde upp till wästra lustresjande. Lusten hade en lifwande friskhet och medförde stundom wälluster från jorden. Florence wände sig till sin bror med strålände ansigte. "Hwad, allt, som omger oss, är stort och skönt!" utropade hon. "Säg Michel, känner du icke en slags hänförelse, och är du ej här lugnare, — lugnare än nyss?"

"Det är sannt," inföll Ritter "den sijniska rörelsen öfwerflyttas till själen, och det förefaller mig, som swäfwade jag öfwer menniskornas rättwisa, liksom öfwer deras boningar. Men hwad är der på färde, hwarföre är denna folkhop samlad på esplanaden?"

"Den wäntar fyrverkeriet," inföll främlingen "Berkligen, se der, de första raketerne," sade Florence.

"Hwarföre afgå de hastigt efter hwarandra?"

"Ah! se, timmerverket som uppbar de förnämsta pjäserne, har ramlat omkull. Det är ett misslyckadt spektakel. Hör ni ropen?"

"Min Gud!" afbröt Michel, "man nedbrötyt gallerverket omkring parterreerna."

"Det är ett upplopp af studenterna," sade främlingen leende, "de hämnna sig på trädgården för deras misräkning."

"Hwilken lycka att wi undkommit detta tumult," inföll Florence.

"Du är då lugnad?" frågade Ritter.

"Helt och hållet."

"Då kunna wi uppstiga högre." Han gjorde det öfwerenskomna tecknet; linorna lofades, och ballonen uppsteg åter några ögonblick, hwarefter den stannade. De tre resjande uppgåfwo, nästan

En natt i molnen.

på en gång, ett rop af beundran. Under deras fötter utbreddes sig, så långt ögat kunde nå, präktiga dalar, öfversådda af skogar, ångar, odlade fält och städer, hvars olika färger och konturer bildade tusende nyckfulla broderier: Schwarzwald gränsande intill Würtemberg, Rhen och Frankrike utgjorde lifsom en ram till denna tafla. Nedar floden betäckt af lutande segel, slingrade sig på afstånd och förlorade sig wid horisonten. "Lyckliga land," sade fremlingen, lifsom talande wid sig sjelf, "lyckliga land, der Gud gifwit menniskan fruktbara fält, segelbara floder och skogbewärt berg!"

Michel suckade, "lyckligt, framför allt om han der ej lemnat rum för processer och förtel!"

Den ofände wände sig mot honom. "Ad! ingen wet det bättre än jag, min herre, är äfwen ni nog olycklig att nödgas försvara edra rättigheter inför domstol?"

"Ja, och emot en motståndare, som ingenting skall försumma för att beröfwa mig allt, swarade Ritter.

"Det är alldeles som min," sade Loffman, "om han vinner, tillintetgöres alla mina framtidshoppningar. Frukten af mitt arbete skall rikta en smal menniska. Och ja, har allt skäl att frukta det lagen ej gifwer framgång åt min rättvisa sak."

"Ad! jag ser wår ställning är mycket lika, min herre, — ni processar också mot en Christian Loffman."

"Christian Loffman!" upprepade fremlingen, "det är mitt namn."

"Edert!"

"Och min motståndares är Michel Ritter."

"Det är äfwen mitt namn."

De två männen betraktade hwarandra med förwåning blandad med wrede och hat; Florence kontes försträckt. "Låt oss nedstiga Michel," bad hon, läggande sin hand på sin brors arm. Men denne hörde henne icke.

"Hwad herr Loffman har sagt om sin motståndare är en falsk bekräftning," utropade han med gnistande ögon.

"Och hwad herr Ritter har sagt om sin, är en lögn!" inföll den unge mannen lifligt.

"I himlens namn, låt oss stiga ned," återtog Florence darrande.

"Nå wata," sade Michel, "förklarungarne skola gå lättare på jorden."

"Och, jag hoppas att de äfwen skola bli afgörande," tillade Loffman med betydelsefull ton.

Han drog på klodsnöret, och de tre resande wäntade ett ögonblick under tystnad; men ballonen förblef orörlig. Den unge mannen ringde ännu en gång, sedan en tre je, utan påföljd. "Waktmästaren bör likwäl höra oss," mumlade han, änyo dragande på snöret.

"Det finnes ej mera någon waktmästare der!" ropade Florence, som hade böjt hufwudet utom båten.

"Det är sannt," sade Michel, "owäsendet fortfar och han har förmodligen blifwit rädd. Se, hwilken elt, hwaruti hopen kastar bänkarne, — och denna människomassa, som nedbrytande lamporna böljar genom alléerna. Nu äro de under ballonen, — Gud! Hwad göra de? — De lösa linorna."

"Hwad säger du?"

"Se! . . ."

De trenne resande lutade sig öfwer båten, uppgåfwo höga rop, och wistade med händerna; men det war förfent. Studenterna, som trodde den tom, afhöggo linorna, och nu höjde sig ballonen med en förwånande hastighet och försvann snart i aftonens mörker.

Wåra tre resande uttröttade sig först med onyttiga skrik, wittnande om deras ytterliga förwiflan; då de icke sågo hwarfen Jardin de la Cabane eller ens jorden, efterträdtes deras förwiflan af ett slags lugn, snarare förorsakadt af wanmakt än af undergifwenhet. Alla tre förblefwo orörliga, tyfsta, nästan utan tanke. Deras

En natt i molnen.

belägenhet kunde i sanning ej jämföras med någon annan. Uti de flesta fall kunna de faror för hvilka en man är utsatt förutses af honom; han är beredd derpå, åtminstone genom suppositioner, berättelser eller läsning; men här war allt oförutsedt; man kunde ingenting wänta, hwarken af egen åtgärd eller af andras bistånd. De besunno sig, så att säga, utom menssliga sphaeren — utan hopp — dömda till detta passiva mod, som wäntar döden, utan att ens förutse ögonblicket derför. Florence till hälften afsdånad af försträffelse, dolde hufwudet wid sin brors bröst, hwilken, sjelf swäfvande mellan fruktan, förwåning och ångest ej fann något uppmuntrande ord för henne.

Christian Loffman satt på andra sidan af båten, han syntes mindre orolig och kastade tid efter annan en blick full af medlidande på Michel Ritter och hans syster; men minnet af deras öwänskap och de förolämpande ord de nyss yttrat mot hwarandra, uppfyllde ännu dessa twenne själar och höllo dem aflågsnade från hwarandra äfwen i deras gemensamma fara. Emedlertid flög ballonen i hasten öfwerlemnad åt nattens windar, stundom genomlade den, lik en swala, som återwänder till sitt näste, stundom stadnande öfwer bergen, lik en gam, som simmar med orörliga wingar. Stundom böjde Loffman eller Ritter sig utom båten och sågo, i denna mörkrets afgrund, darrande och orediga ljus — det war den sista skymt de kunde spåra af sina medmenniskors tillvaro dernere; snart derefter förswann jorden för deras blickar; ballonen hade uppnått de högre regionerna, och lusten blef allt tunnare. En qwäfvande känsla beswårade deras andedrägt, doswa susningar ljödo i deras öron, smärtsamma plågor genombåswade deras nerver, och den allt kallare lusten isfode deras stelnande lemmar. Florence, hwars krafter woro uttömda, gled sakta ned till sin brors fötter.

"Hwad gör du?" ropade denne.

"Jag will sofwä," mumlade den unga flickan.

"Wafna! wafna!" ropade Michel, "jämnen, i detta ögonblick, wore en säker död. Stig upp Flo ence!" — men hon förblef orörlig.

"Florence!" upprepade Michel utom sig, — "O min Gud! hon hör mig ej och intet medel att uppvärma henne . . ."

"Tag denna kappa," sade en röst.

Han upplyste hufwudet och såg Loffman, som astog ett slags fodrad pelis, hwaruti han han hade inswepit sig — "Men ni sjelfe" frågade Ritter förwånad och rörd.

"Det tillhör de starkare att skydda de swagare," inföll Loffman utbredande kappan; Michel hjälpte honom att deruti inswepa sin syster, och då han derwid mötte den unge mannens hand, fattade han den lifligt.

"Hwad ni nu gör, herr Loffman godgör utsensfaldt den orätt jag trott mig lida genom er och jag ångrar djupt de sårande ord, jag nyss uttalat."

"Ångra ingenting," återtog Loffman rörd, "i den första öförrätten har kommit från mig."

"Rätom os då wara öfwerseende med hwarandra," sade Michel. "Båda stola wi snart inför Gud swara för våra tankar och känslor; låt os åtminstone bortläggä vårt hit innan wi framträda inför honom."

"Jag hjer ej mer något hat Michel Ritter," utropade Christian. "Se här min hand, och det är en wäns."

"Jag emottager den som sådan," sade Michel med from rörelse. "Wi ha blifwit bedragna båda Loffman, wi ha misfaktat hwarandra, emedan wi hade motsatta intressen, wi ha förtalat hwarandra, emedan wi ännu ej lärt att känna hwarandra. Ack! det är ofta så bland menniskorna; deras hat är blott okunnighet eller missförstånd. Rätom os tacka Gud, som förenat os i denna högtidliga stund."